

Nullskatteyderdebatten – et nullproblem

Innhold

En nullskatteyder defineres ofte som en person som ikke betaler personlig skatt. Et gjentagende emne i debatten om formuesskatten er at en avvikling av formuesskatten vil føre til et betydelig antall nye nullskatteydere (angitt til 32 100 nye nullskatteydere i ett anslag¹), og at dette kan svekke både legitimiteten til skattesystemet og inntektsgrunnlaget for velferdsstaten.

Dette notatet viser at nullskatteyderdebatten føres på feilaktige forutsetninger og manglende innsikt, og at hele problemstillingen rundt nullskatteydere er et nullproblem.

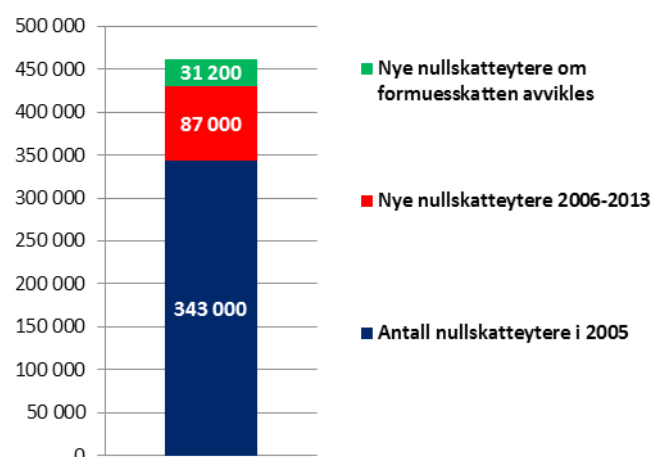
460 000 nullskatteydere

En hovedgrunn til at 32 100 flere nullskatteydere ikke er et problem, er at det kun vil øke antallet nullskatteydere marginalt, med om lag 7 prosent til rundt 460 000 personer. Med dagens skatteregler er det i 2013 rundt 430 000 personer som ikke betaler skatt. De fleste av dem har lave pensjonsinntekter og formuer, i følge Finansdepartementet. En annen hovedgruppe som i enkelte år ikke betaler skatt, er næringsdrivende som grunnet tap og underskudd har fradrag som er større enn skatten de normalt betaler.

At 430 000 personene ikke betaler skatt i 2013 er en villet politikk. Ingen av partiene hevder at det manglende skattebidraget fra disse personene truer legitimiteten til skattesystemet, eller at det fører til manglende skatteinnbetalinger som truer velferdsstatens bæreevne. Det er således ikke antallet nullskatteydere i seg selv som er problemet.

Det er heller ikke tilfelle at en økning i antallet nullskatteydere i seg selv er et problem. Under den rødgrønne regjeringen har det vært en betydelig økning i antallet nullskatteydere, hovedsakelig som følge av at bunnfradraget i formuesskatten har blitt økt. Siden 2005 anslår Finansdepartementet at 87 000 flere personer har blitt nullskatteydere.² Denne økningen er med andre ord dobbelt så stor som økningen som vil komme om formuesskatten avvikles. Figur 1 gir en samlet oversikt over antallet nullskatteydere om formuesskatten avvikles, og utviklingen i antall nullskatteydere siden 2005.

Figur 1: Endringen i antall nullskatteydere siden 2005 og antall nye nullskatteydere hvis formuesskatten avvikles.

Kilde: Finansdepartementet, svar på spørsmål nr. 459 fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande (Venstre) og nr. 828 fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen (Høyre), stortings-sesjon 2012/2013

Nye nullskatteyttere ved avviklet formuesskatt skiller seg ikke fra de eksisterende nullskatteytterne

I og med at det ikke er antallet nullskatteyttere som er et problem, er det verdt å se på om de 32 100 nye personlige nullskatteytterne vi vil få, dersom formuesskatten avvikles skiller seg vesentlig fra de 430 000 allerede eksisterende nullskatteytterne. Det korte svaret er nei.

Figur 2 gir en oversikt over formuesposisjonen til de 32 100 nye personlige nullskatteytterne og deres brutto inntekt. De aller fleste har moderate formuer. 97 prosent av de nye nullskatteytterne har under 5 mill. kroner i formue. Inkluderes de 500 med formue mellom 5 og 10 mill. kroner, har 99 prosent av alle nye nullskatteyttere under 10 mill. kroner i netto likningsformue. Kun 400 personer av de nye personlige nullskatteytterne har over 10 mill. kroner i netto formue. Avvikles formuesskatten, vil disse utgjøre under 0,1 prosent av alle nullskatteyttere.

Som for hoveddelen av de eksisterende nullskatteyttere, vil også de fleste av de nye nullskatteytterne ikke personlig betale skatt fordi de har pensjonsinntekter og skattesystemet er innrettet slik at personer med eller nær minstepensjon ikke betaler skatt på pensjonen. Dette illustreres ved at de potensielle nullskatteytterne med under 5 mill. kroner i formue i gjennomsnitt har en brutto inntekt på rundt 140 000 kroner.

For de 500 personene med netto likningsformue mellom 5 og 10 mill. kroner og de 400 med netto likningsformue over 10 mill. kroner, er gjennomsnittlig brutto inntekt hhv. 363 200 og 623 500 kroner. Det er inntekt det normalt vil bli betalt inntektsskatt på. Hovedgrunnen til at disse 900 personene ikke vil betale personlig skatt hvis formuesskatten avvikles, er at de har opparbeidet seg tap i næringsvirksomhet som gir fradrag i skatten som er større enn inntektsskatten. At tap i næringsvirksomhet gir skattefradrag er en intensjonell, ønsket side ved dagens skattesystem. Finansdepartementet viser til at slike tap sjelden forekommer over en lengre periode. De fleste av disse personene med over 5 millioner kroner i netto likningsformue vil med andre ord ikke vedvarende være nullskatteyttere, men representere en rullerende gruppe næringsdrivende med tap i sine selskaper.

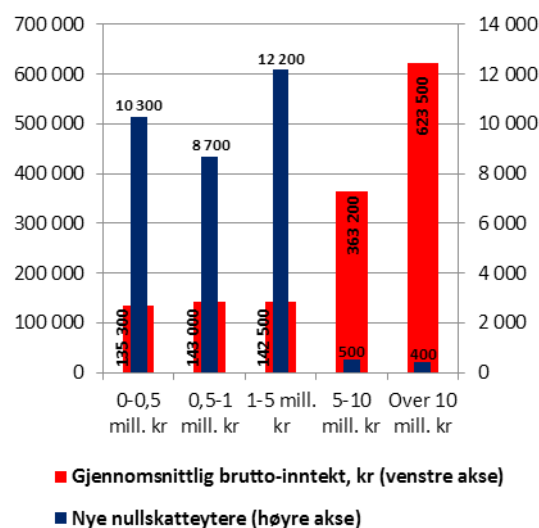
Formuende nullskatteyttere betaler skatt og bidrar til samfunnet

Hele nullskatteytterdebatten dreier seg reelt om de 400 potensielle nullskatteytterne med netto likningsformue over 10 mill. kroner. Det er ikke et stor problem eller en trussel mot skattemoralen om disse ikke personlig betaler skatt. De betaler skatt og bidrar til samfunnet på andre måter.³

Skatteytende nullskatteyttere

Personlig nullskatteyttere med større formuer betaler normalt skatt, men det skjer i begrenset grad på personlig hånd. De 400 potensielle nullskatteytterne med likningsformue over 10 mill. kr har i gjennomsnitt en formue på 47 mill. kroner. Tenker man seg det disponert til personlig forbruk, tillater det en romslig livsførsel. Men de aller fleste med større formuer har det meste av formuen plassert i bedrifter og arbeidsplasser.⁴ Norske arbeidsplasser er høyproduktive, noe som muliggjør høye lønninger til de ansatte, men det krever i de fleste bransjer en betydelig investering fra eieren av bedriften. For eksempel krever en gjennomsnittlig

Figur 2: Nye nullskatteyttere fordelt på formuesgrupper, i antall (venstre akse) og i brutto inntekt (høyre akse). 2013.

Kilde: Finansdepartementet, svar på spørsmål nr. 828 fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen (Høyre), stortings-sesjon 2012/2013.

industriarbeidsplass med 25 ansatte over 50 mill. kroner i investert kapital fra eier, dvs. over 2 mill. kroner per arbeidsplass.

Bedrifter som går med overskudd betaler 28 prosent i skatt på overskuddet i året etter at det opptjenes. Uten investeringer fra bedriftseiere, vil det ikke være bedrifter å beskatte. Skattebidrag fra bedrifter er et skattebidrag fra eier.⁵ En illustrasjon på dette fremkommer ved å se på skatteeffekten av et bankinnskudd. Setter en privatperson inn 1 mill. kroner i banken, vil renteinntektene bankinnskuddet gir, beskattes på personens hånd med 28 prosent. Oppretter personen derimot et aksjeselskap med 1 mill. kroner i egenkapital, og dette selskapet setter 1 mill. kroner i banken, resulterer det også i at renteinntektene på bankinnskuddet beskattes med 28 prosent, men i privatpersonens likning fremgår det ikke at hun har bidratt med skatt på renteinntekter, selv om inntekten for det offentlige er den samme. Det kan ikke være slik at et personlig bankinnskudd er positivt og et bidrag til samfunnet, mens et bankinnskudd kanalisert gjennom et selskap er negativt og ikke et bidrag til samfunnet. For velferdsstaten er alle skatte kroner like.

Skattebidraget fra bedrifter eid av de rikeste er betydelig. Analyseselskapet Menon har beregnet at de 100 personene med størst netto likningsformue eier bedrifter som til sammen betalte 7,7 mrd. kroner i skatt i 2010. Det utgjorde 21 prosent av all overskuddsskatt betalt av privateide, norske bedrifter det året.⁶ Menon fant at disse bedriftseierne i gjennomsnitt betalte 7,3 ganger mer i selskapsskatt enn de gjorde til sammen i inntektsskatt og formuesskatt. Selv om formuesskatten ble avvirket, ville de rikeste bidra med personlig skatt på personlig inntekt og indirekte ved skatt på bedriftene de har investert i. Formuesskatten er derfor på ingen måte nødvendig for at de aller rikeste skal betale skatt og bidra til fellesskapet.

Samfunnsbidraget fra risikovilje

Bedriftseiere bidrar også til samfunnet ut over det direkte skattebidraget bedriftene de skaper, gir. Næringsvirksomhet er risikofylt. Mens bankinnskudd er sikret mot tap på innskuddet, risikerer eiere av bedrifter å tape alt de investerer. Denne forskjellen ble smertelig erfart av alle som hadde investert i bankaksjer ved bankkrisen på begynnelsen av 90-tallet, da staten overtok alt eierskap. Samfunnet burde derfor være takknemlig for at det er personer som er villig til å yte hardt arbeid og å kunne tape alt for å skape levedyktige bedrifter og arbeidsplasser. Normalt gir denne risikoviljen seg utslag i at levedyktige bedrifter over tid gir en avkastning som er klart høyere enn avkastningen som et bankinnskudd gir. 1, 10 eller 100 mill. kroner investert i næringsvirksomhet gir, derfor normalt et skattebidrag som er høyere enn om disse summene hadde blitt plassert i bank. Denne betydelige forskjellen på risiko er også hovedgrunnen til at næringslivet ikke inkluderer bankinnskudd i sitt forslag om at formuesskatt på næringsrelatert kapital, såkalt arbeidende kapital, bør avskaffes.

Som omtalt tidligere, er en hovedgrunn til at mange av de 400 med likningsformue over 10 mill. kroner vil bli personlige nullskatteyttere, dersom formuesskatten avvirkles, at disse har opparbeidet tap i næringsvirksomhet. At næringsdrivende som går med større tap, ikke betaler skatt, burde ikke være et problem, da disse har bidratt til fellesskapet med risikovilje og tapt kapital. Det er også normalt en forbigående situasjon, hvis tapene ikke er av en størrelsesorden eller varighet som utsletter formuesgrunnlaget til den næringsdrivende.

Men i gruppen med 400 personer med likningsformuer over 10 mill. kroner er det noen som ikke betaler personlig skatt, selv om de ikke har tap på sin næringsvirksomhet. Det skyldes at disse ikke har personlig inntekt å skatte av, men livnærer seg på oppsparte midler. All kapital som skaper overskudd, beskattes. Selv om disse personene ikke har inntekt, og derfor ikke betaler skatt personlig, bidrar de med skatteinntekter hvis deres kapital skaper avkastning.

Velges det å ikke tas utbytte i enkelte år, stiger den latente skattegjelden. De færreste kan leve på oppsparte midler over lang tid. De aller fleste tar derfor over en tidsperiode utbytte fra bedriftene de har investert i. Når det

gjøres, betaler eier av bedriften personlig 28 prosent utbytteskatt på overskudd ut over skjermingsfradraget. Utbytte betales ikke av den skatten bedriften allerede har betalt. Det gjør at effektiv skattesats for verdiskaping i bedrifter er opp til 48,16 prosent. Dette er skatt på avkastning som tilfaller fellesskapet, fordi bedriftens eier(e) har tatt risikoen på å tape alt de investerer i bedriften, for å skape en levedyktig bedrift, arbeidsplasser og avkastning til seg selv.

Ved skattereformen i 2006 ble det innført et skjermingsfradrag i utbytteskatten. Hovedmotivet for skjermingsfradraget er at det ikke skal være mer lønnsomt å sette penger i banken enn å investere i næringsvirksomhet. Skjermingsfradraget medfører derfor at man kan ta utbytte fra bedrifter uten utbytteskatt opp til hva risikofri rente er anslått å være. Med risikofri rente anslått til 1,5 prosent, vil en eier som har investert 10 millioner kroner i en bedrift kunne ta et utbytte på opp til 150 000 kroner uten å betale utbytteskatt. Personer som har investert langt større beløp enn dette, kan derfor leve av overføringer fra sine bedrifter uten at det utløser utbytteskatt. I forbindelse med forslaget til skattereform som Civita lanserte i 2011, var forslaget derfor at skjermingsfradraget ble avviklet, dersom formuesskatten ble avviklet, og man vektla å sikre at alle betaler personlig skatt fra verdiskaping i bedrifter.⁷ Det er et forslag som fremdeles bør vurderes. Det vil sikre at alle, også de med større formuer, betaler utbytteskatt ved overføring av kapital fra næringsvirksomhet til privat forbruk.

Med tanke på at bedriftsinvesteringer normalt gir høyere avkastning enn bankinnskudd, fører investeringer i næringsliv normalt til klart høyere skatteinntekter til det offentlige enn om personen valgte å sette investeringsbeløpet i banken. Personer som blir anklaget for å være nullskatteyttere, eller for å bli det om formuesskatten avvikles, burde ut i fra et samlet skattebidrag til det offentlige-perspektiv heller takkes for at de våger å ta risiko, og skape arbeidsplasser og skatteinntekter til fellesskapet fra næringsvirksomhet. At flere på den politiske venstresiden ensidig fokuserer på at dette ikke nødvendigvis reflekteres på privatpersoners likningspapirer, er en avsporing som kan ha negative virkninger på motivasjonen til å ta næringsrisiko. Det kan over tid svekke verdiskapingen, og derved skatteinntektene til det offentlige.

Utbytteskatt ga skattereformen i 2006 økt omfordelende virkning

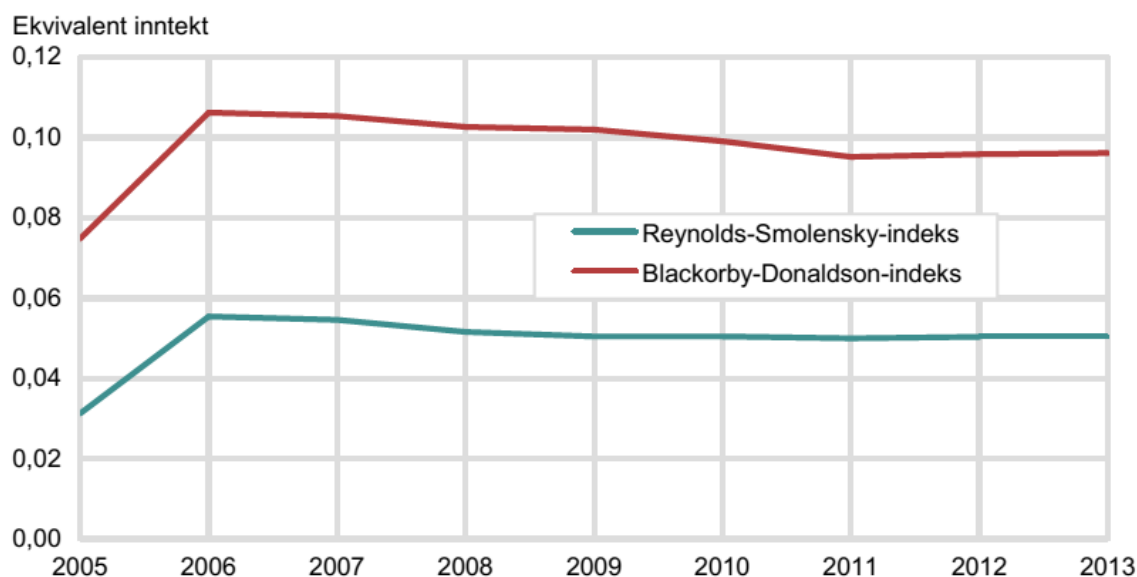
Et hovedpunkt fra tilhengere av formuesskatten er at den er nødvendig for at de rikeste skal betale skatt. En analyse SSB publiserte i juni 2013, svekker dette argumentet betydelig. Skattereformen i 2006 styrket skattesystemets omfordelende virkning. Det skyldes innføringen av utbytteskatten. SSB skriver:

skattesystemet i 2013 er mer omfordelende enn det regelverket i 2005 var. En viktig årsak til det er regelendringene som kom ved skattereformen i 2006 mens omfordelingen er om lag uendret etter 2006 og frem til 2013. De to viktigste endringene ved skattereformen i 2006, skatt på utbytte og endringer i toppskatt, trekker i hver sin retning, men siden det er skatt på utbytte som dominerer, blir totaleffekten av reformen mer omfordeling.⁸

SSB finner altså at den største negative endringen ved skattereformen fra et fordelingsperspektiv er reduksjonen i toppskatten. Ut fra retorikken rundt formuesskatten kunne man tro at dette var en endring som venstresiden i norsk politikk ville motsette seg. Men dette var en skattereduksjon som hadde bred politisk støtte, blant annet fra Arbeiderpartiet. Stoltenberg I-regjeringens budsjettforslag for 2002 inneholdt over 9 mrd. 2013-kroner i skattelette, hvor redusert toppskatt var et hovedprioriteringsområde. Daværende finansminister Schjøtt-Pedersen skisserte ved presentasjonen av budsjettforslaget at om lag halvparten av handlingsrommet fra oljeinntektene burde brukes på vekstfremmende skatteletter. Både Stoltenberg I-regjeringens prioriteringer og Stoltenberg II-regjeringens støtte til redusert toppskatt illustrerer at verdiskapingsvirkninger – det å støtte opp under økonomisk vekst – kan veie tyngre enn fordelingsvirkninger i skattepolitikken også på venstresiden i norsk politikk.

Figur 3 under viser de årlige endringene i skattesystemets omfordelende virkning siden 2005. Den finner at den omfordelende virkningen skjedde i 2006, for deretter å avta.

Figur 3: Omfordeling i skattesystemet i perioden 2005-2013 målt ved transformasjonsmetoden. Ekvivalent inntekt og Reynold-Smolensky indeks (nederste linje i figuren) og Blackorby-Donaldson indeks (øverste linje i figuren)

Kilde: SSB, Skattesystemets omfordelende effekt 2005-2013, rapport 29/2013

Formuesskatten på bedriftsinvesteringer har begrenset omfordelende virkning

Analysen av skattesystemets omfordelende virkninger fra SSB avdekker en innsikt som avkler en av de etablerte mytene i formuesskattedebatten. SSB finner at skjerpingene av formuesskatten på aksjekapital etter 2005 har hatt liten eller ingen omfordelende virkning. Dette er relevant for debatten om formuesskatten og behovet for å skattlegge de rikeste. Jo større formue folk har, jo større andel har de plassert i næringsinvesteringer. De 1000 personene med netto likningsformue over 100 mill. kroner har i gjennomsnitt 85 prosent av sin formue plassert i næringsvirksomhet. Formuesskatten på de rikeste er derfor i all hovedsak en formuesskatt på bedrifter og aksjeselskaper. SSB finner, vist ved punkt 8 i tabell 1, som gir en oversikt over de omfordelende virkningene av enkeltkomponenter i skattereformen av 2006 og andre endringer siden 2005, at økt skattlegging av aksjekapital har hatt ingen eller marginal omfordelende virkning. Dette er ny innsikt som bryter med myten om at formuesskatten er nødvendig for å omfordele fra de rikeste.

Hvis den lavere verdsettelsen av aksjer man hadde i 2005 ble gjeninnført, finner SSB at formuesskatten ville blitt redusert med 2,9 mrd. kroner, men uten at det ville ha omfordelende virkning av betydning. De skriver «Fordelingseffekten er ubetydelig. Ved å gi aksjerabatt, vil særlig personer med høye inntekter få lavere formuesskatt, men effekten på total omfordeling er relativt beskjeden». Til sammenligning er de samlede skjerpingene av formuesskatt på næringsvirksomhet grunnet regelendringer på 2,5 mrd. kroner. En tolkning av SSBs vurdering er at forsøkene på å skattlegge de rikeste mer, har doblet formuesskatten på bedriftsinvesteringer for de 308 000 personer som betaler formuesskatt på arbeidende kapital, uten at det har økt skattesystemets omfordelende virkning av betydning. At utviklingen i den direkte beskatningen av eierskap i bedrifter, som har økt fra en formuesskatt på næringsinvesteringer på 2,2 mrd. kroner i 2005 til 14,9 mrd. i 2013 (6,8 mrd. kr i formuesskatt og 8,1 mrd. kr i utbytteskatt), har hatt negative virkninger på verdiskapningsevnen til bedriftene er rimelig å anta. Men da dette forholdet ikke er undersøkt i forbindelse med evalueringen av skattereformen i 2006, eller senere, er det en negativ virkning man ikke kan kvantifisere. Dette illustrerer også at formuesskattens omfordelende virkning er det nå en god del kunnskap, mens dens negative virkninger på bedrifters robusthet og mulighet for investeringer og ekspansjon så langt har mottatt meget begrenset oppmerksomhet.

Formuesskatten har siden 2005 blitt mer omfordelende alt i alt. Det skyldes skjerpingene av skatten på primær- og sekundærbolig, som vist ved punkt 10. Dette er derimot en formuesskatt rettet mot bredden av det norske folk, alle de som har nedbetalt boligen de eier og har kommet i formuesskatteposisjon. Denne formuesskattedelen står for nesten halvparten av all formuesskatt, men er på ingen måte en «målrettet skatt på de rike». Når man også vet at 99 prosent av alle som betaler formuesskatt har under 10 mill. kroner i netto likningsformue, er det legitimt å spørre om fordelingshensyn betalt av det brede lag av befolkningen rettferdiggjør en skatt som svekker verdiskapingsevnen til bredden av norske bedrifter, fra de små til de store.

Tabell 1: Effekter på proveny (mill. kr) og fordeling i 2013 ved å beholde enkeltelementer ved skattesystemet i 2005.

	Provenyendring (mill kr)	Omfor- deling ^a
1. Regelverk toppskatt (grenser og satser) som i 2005	2 691	+
2. Trygdeavgift 3 prosent for pensjonsinntekt	-3 952	0
3. Satser minstefradrag lønn og pensjon som i 2005	2 291	0
4. Fjerning av skjerming og innføring av godtgjørelsesfradrag	-8 881	+
5. Fjerning av tillegg i alm. inntekt ved utdeling av overskudd fra deltakerliknet selskap	-1 086	0
6. Innføring av personinntekt fra deltagerliknet selskap	1 175	0
7. Pensjonistbeskatning fra 2005, unntatt sats trygdeavgift	5 817	+
8. Formuesskatt som i 2005	-939	+
9. Aksjerabatt 35 prosent	-2 868	0
10. Endret verdsetting primær/sekundærbolig og justert bunnfradrag formuesskatt til 2005-nivå, men prosentsetser fra 2013	2 657	+

+ symboliserer økt omfordeling, + symboliserer redusert omfordeling, 0 symboliserer liten eller ingen effekt

Kilde: SSB, Skattesystemets omfordelende effekt 2005-2013, rapport 29/2013

Konklusjon

Debatten om nullskatteyttere er en avsporing som føres på feilaktige premisser. Avvikles formuesskatten blir det rundt 460 000 nullskatteyttere, mot rundt 430 000 nullskatteyttere i dag. Kun 0,1 prosent av nullskatteytterne, om lag 400 personer, vil ha en formue over 10 mill. kroner. Hvem disse er vil stort sett variere fra år til år, da grunnen til at de ikke betaler personlig skatt er at de har opparbeidet seg store tap i næringsvirksomhet.

All kapital som gir avkastning gir skatteinntekter til det offentlige, også den kapital som er eid av de rikeste. Det er skatte kroner som finansierer fellesskapet, og de som betales av bedriftene er like mye verdt som personlig betalte skatte kroner.

Et fåtall personer har ikke inntekt og lever på oppsparte midler eller utbytte fra næringsinvesteringer innenfor skjermingsfradraget. Disse bidrar til fellesskapet ved skatteinntekter fra bedriftene de har investert i, og ved risikoen de ved næringsinvesteringer tar som i verste fall kan føre til tap av hele det investerte beløpet. Uten et næringsliv som bygger på risikovillige bedriftseiere stopper Norge opp. Jakten på «personlig nullskatteyttere» er uten reel økonomisk substans og en retorisk øvelse som virker negativt på viljen til å ta risiko ved å skape bedrifter og arbeidsplasser. Det er uheldig.

Det er en etablert sannhet, fremmet av den politiske venstresiden, at formuesskatten er nødvendig for at de aller rikeste skal bidra til samfunnet. Med utgangspunkt i at all kapital som gir avkastning beskattes, uansett om den holdes på privat hånd eller investeres i bedrifter, er det et feilaktig premiss å anta at formuesskatten sikrer skattebidrag fra kapitalen til de aller rikeste. Menon har anslått at de aller rikeste betaler over 7 ganger mer i skatt ved sine bedrifter enn de betaler i formuesskatt og inntektsskatt. Når man også tar inn over seg at SSB ved en grundig analyse av formuesskattens omfordelende virkninger finner at det ikke er økt skatt på bedriftsinvesteringer som har omfordelende virkning av betydning, men at det skyldes den økte

formuesbeskatningen av eiendom, er det lov til å håpe at det er en spiker i kisten for påstanden om at formuesskatten er nødvendig for at de rikeste skal bidra. De bidrar allerede mest med det de er best på – å eie og skape levedyktige bedrifter og arbeidsplasser, noe som skaper et skattebidrag til fellesskapet som er betydelig større enn det formuesskatten deres utgjør. Formuesskatten svekker verdiskaping i bedrifter og arbeidsplasser og bør avvikles. Utbytteskatt og skatt på bedrifter sikrer allerede at de rikeste bidrar med skatteinntekter til fellesskapet.

Notatet er skrevet av Villeman Vinje, samfunnsøkonom i Civita. vinje@civita.no

SLUTTNOTER

- 1 Svar på spørsmål nr. 459 fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande (Venstre), stortingssesjon 2012/2013: http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/brev_stortinget/2012/svar-pa-spm-459-fra-stortingsrepresentan.html
- 2 Svar på spørsmål nr. 828 fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen (Høyre), stortingssesjon 2012/2013; http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/brev_stortinget/2013/svar-pa-spm-828-fra-stortingsrepresentan.html
- 3 For en mer omfattende gjennomgang av hvordan de rikeste bidrar til fellesskapet, se Civita-notat nr. 2 213: De rikes skatt og bidrag til samfunnet; <http://www.civita.no/publikasjon/nr-2-2013-de-rikes-skatt-og-bidrag-til-samfunnet>
- 4 I gjennomsnitt har de 1000 personene med likningsformue over 100 mill. kroner om lag 85 prosent av sin formue investert i næringsvirksomhet.
- 5 Det kan debatteres om alt av overskuddsskatten skal regne som eiers skattebidrag til fellesskapet. Uten investering i bedriften fra eier ville det ikke vært noen bedrift, og ikke noe skattebidrag. Samtidig er en bedrift avhengig av kvalifiserte ansatte. Forskning på verdiskapingsandelen fra kapital og arbeidskraft har gitt forskjellige svar, men en tommelfingerregel Finansdepartementet har vist til kan være at halvparten av verdiskapingen i en bedrift kan tilskrives kapitalen, mens den andre halvparten kan tilskrives de ansatte. Det vesentlige i debatten om nullskatteyttere er det ikke er tvil om at eiers kapitalinnskudd i næringsvirksomhet muliggjør skatt fra bedrifter, og derfor bør tilskrives eier som dennes samfunnsbidrag.
- 6 Selskapsskatt knyttet til private bedriftseiere i Norge, Menon publikasjon nr. 21, mai/juni 2012.
- 7 <http://www.civita.no/publikasjon/skattereform-for-arbeid-og-okt-velstand>
- 8 SSB, Skattesystemets omfordelende effekt 2005-2013. Rapport 29, 2013, side 4. For de tekniske aspektene av analysen henvises det til rapporten.